

Till jordens yttersta gräns

Apostlagärningarna kapitel 26-27
Utan versindelning

Centrumkyrkan Farsta

SÖNDAG (läses i kyrkan)

Agrippa sade då till Paulus: "Du har min tillåtelse att föra din talan." Då lyfte Paulus handen och började tala till sitt försvar: "Kung Agrippa, jag är lycklig över att det är inför dig som jag i dag får försvara mig mot allt som judarna beskyller mig för, särskilt som du så väl känner till alla judiska seder och bruk och tolkningsfrågor. Därför ber jag dig lyssna på mig med tålmod. Hur mitt liv har varit från det jag var ung, ända från början, bland mina landsmän och sedan i Jerusalem, det vet alla judar. De känner mig sedan gammalt, och om de bara vill kan de intyga att jag har levt som farisé, i överensstämmelse med vår religions strängaste riktning. Vad jag nu står till svars för är hoppet om det som Gud har lovat våra fäder och som vårt folks tolv stammar väntar sig att få se uppfyllt genom att oavlåtligt tjäna Gud dag och natt. Det är för det hoppets skull, kung Agrippa, som jag nu anklagas av judarna. Varför anser man det otroligt bland er att Gud uppväcker döda? Jag fann det själv vara min plikt att på allt sätt bekämpa nasarén Jesu namn, och jag gjorde det också i Jerusalem. Med fullmakt från översteprästerne satte jag många av de heliga i fängelse, och när man ville döda dem röstade jag för det. Överallt i synagogorna fick jag dem gång på gång straffade och tvång dem att häda, ja, i mitt raseri förföljde jag dem till och med i städer utanför Judeen. När jag för den skull reste till Damaskus med översteprästerne fullmakt och på deras uppdrag fick jag under färden, kung Agrippa, mitt på dagen se ett ljus som kom från himlen och omgav mig och mina reskamrater med ett sken som var starkare än solen. Vi föll alla till marken, och jag hörde en röst som sade till mig på hebreiska: 'Saul, Saul, varför förföljer du mig? Det går dig illa om du spjärnar emot.' Jag sade: 'Vem är du, herre?' Och Herren svarade: 'Jag är Jesus, den som du förföljer. Stig upp och stå på dina ben! Jag har visat mig för dig för att utse dig till min tjänare och till vittne om vad du har sett av mig och vad du kommer att få se av mig i framtiden, då jag räddar dig undan ditt eget folk och undan hedningarna. Till dem skall jag sända ut dig, för att du skall öppna deras ögon och vända dem från mörkret till ljuset och från Satans makt till Gud. Genom att tro på mig skall de vinna syndernas förlåtelse och få en plats bland dem som helgats.'

MÅNDAG

Därför, kung Agrippa, kunde jag inte annat än lyda denna syn från himlen. Först i Damaskus och Jerusalem och sedan över hela Judeen och inför hedningarna har jag predikat att man måste ångra sig och vända om till Gud och utföra sådana gärningar som svarar mot ångern. Det var därför judarna grep mig i templet och försökte mörda mig. Men tack vare Guds hjälp ända till denna dag kan jag stå som vittne inför både hög och låg, och vad jag talar om är ingenting annat än vad profeterna och Mose har förutsagt: att Messias måste lida och att han som den förste som uppstod från de döda skulle förkunna ljuset både för vårt folk och för hedningarna." På denna punkt i hans försvarstal avbröt Festus honom och ropade: "Du yrar, Paulus. Din stora lärdom gör dig galen." Paulus svarade: "Högt ärade Festus, jag yrar inte, jag talar sanna och förnuftiga ord. Kungen är väl insatt i dessa frågor, därför kan jag också tala öppet och frimodigt till honom. För jag är säker på att inget av detta är obekant för honom, det har ju inte tilldragit sig i någon avkrok. Tror du på profeterna, kung Agrippa? Jag vet att du tror." Agrippa svarade Paulus: "Det går fort för dig att få mig till kristen." – "Fort eller långsamt", svarade Paulus, "Gud give att inte bara du utan alla som i dag lyssnar på mig blir sådana som jag – men utan de här bojorna."

TISDAG

Kungen och ståthållaren och Berenike samt deras uppvaktning reste sig nu, och när de hade dragit sig tillbaka sade de till varandra: "Den mannen gör ingenting som förtjänar döden eller fängelse." Och Agrippa sade till Festus: "Om han inte hade vädjat till kejsaren hade han kunnat frigges." När det var bestämt att vi skulle avsegla till Italien överlämnades Paulus och några andra fångar till en av Kejsarbateljoniens officerare som hette Julius. Vi steg ombord på ett fartyg från Adramyttion som skulle till hamnar i Asien och seglade ut. Aristarchos, en makedonier från Thessalonike, följde med oss. Dagen därpå gick vi in till Sidon. Julius behandlade Paulus väl och lät honom gå till sina vänner för att få vad han behövde. När vi lagt ut därifrån seglade vi i lä av Cypern, eftersom vi hade motvind. Och efter att ha gått över öppna havet utanför Kilikien och Pamfyliden kom vi till Myra i Lykien. Där fick officeren tag på ett fartyg från Alexandria som skulle till Italien och satte oss ombord på det. Under åtskilliga dagar gick seglatsen långsamt, och när vi omsider nått i höjd med Knidos och vinden fortfarande låg emot oss gick vi in i lä av Kreta vid Salmone. Längs kusten lyckades vi så småningom ta oss fram till en plats i närheten av staden Lasia som hette Goda hamnarna.

ONSDAG

Då hade lång tid förflutit, fastedagen var redan förbi och det började bli riskfyllt att segla. Paulus varnade dem och sade: "Jag ser tydligt att resan blir strapatsrik och leder till stora förluster, inte bara av last och skepp utan också av våra egna liv." Men officeren litade mer på skepparen och fartygets ägare än på vad Paulus sade. Eftersom platsen var olämplig som vinterhamn röstade flertalet för att man skulle segla därifrån och försöka nå fram till Foinix och ligga där över vintern. Det är en hamn på Kreta som är öppen mot sydväst och nordväst. När så en sydlig bris blåste upp menade de att de kunde genomföra sin plan.

TORSDAG

De lättade ankar och följde Kretas kust. Men det dröjde inte länge förrän en våldsam storm, den så kallade Nordosten, svepte ner från land. Fartyget fångades av den och kunde inte hålla upp mot vinden, utan vi föll av och länsade undan för den. Vi kom i lä av en liten ö som hette Kauda och lyckades där med nöd och näppe bärga skeppsbåten. Sedan den tagits ombord stagade man fartyget som en säkerhetsåtgärd. De var rädda för att de skulle driva upp på Syrtenbankarna, och därför sänkte de rån och seglade vidare så. Då vi var svårt ansatta av stormen gjorde de sig nästa dag av med en del av lasten, och på tredje dagen vräkte de med egna händer allt löst överbord. Varken sol eller stjärnor visade sig på flera dygn, och stormen låg hårt på. Till slut förlorade vi allt hopp om räddning.

FREDAG

Ingen hade nu på länge fått någon mat. Paulus steg då fram bland dem och sade: "Ni skulle ha lytt mitt råd och inte gett er ut från Kreta, så hade ni besparat er dessa strapatser och förluster. Men nu uppmanar jag er att vara vid gott mod. Inga liv skall gå förlorade, bara skeppet. I natt kom nämligen en ängel till mig från den Gud som jag tillhör och som jag tjänar, och han sade: 'Var inte rädd, Paulus. Du skall stå inför kejsaren, och alla som är med dig ombord har Gud skänkt dig!' Var därför vid gott mod! Jag litar på Gud, det blir som han har sagt mig. Men vi kommer att drivas i land på någon ö." På fjortonde dygnet av vår färd över Adriahavet började sjömännen vid midnatt förstå att vi närmade oss land. De lodade och fann att djupet var tjugo famnar. Strax efteråt lodade de på nytt och fick det nu till

femton famnar. De fruktade att vi skulle drivas mot klippor och lade ut fyra ankare från aktern och önskade bara att det skulle bli dag. Sjomännen gjorde ett försök att överge fartyget och firade ner skeppsbåten under förevändning att de skulle lägga ut ankare från fören. Då sade Paulus till officeren och soldaterna: "Om inte de där stannar kvar ombord är ni förlorade." Då kapade soldaterna linorna och lät skeppsbåten driva i land.

LÖRDAG

Innan det dagades uppmanade Paulus alla att äta. "Nu har ni varit utan mat i fjorton dagar och inte fått någon näring. Därför råder jag er att äta, det behöver ni för att kunna klara er. Ingen av er skall nämligen mista så mycket som ett hårstrå." Sedan tog han ett bröd, tackade Gud inför dem alla, bröt det och började äta. Då repade alla mod och intog föda. Allt som allt var vi 276 personer ombord. Efter att ha ätit sig mätta vräkte de spannmålslasten i sjön för att göra fartyget lättare. När det blev dag kände de inte igen landet, men de upptäckte en bukt med sandstrand, där de tänkte att de skulle kunna sätta fartyget på land. De släppte trossarna och lämnade ankarna i sjön. Samtidigt fällde de ner styrårona, hissade förseglet för vinden och styrde in mot stranden. Men de gick på ett rev och rände upp med skeppet där. Fören körde fast och stod orubbligt kvar, men aktern började brytas sönder av bränningarna. Soldaterna beslöt då att döda fångarna så att ingen skulle kunna simma i land och fly. Men officeren ville rädda Paulus och hindrade dem i deras avsikt. Han befallde att först skulle de simkunniga hoppa i vattnet och ta sig i land och därefter de övriga, en del på plankor och andra med hjälp av folk från fartyget. Så lyckades alla rädda sig i land.

Tänk efter:

- Hur möter du nya människor som dyker upp i dina sammanhang?
- Vad gör du för att stödja människor som förnekas sin rättighet till frihet och rättvisa?
- Har du någon gång ifrågasatts för din tros skull?
- Hur kan du i din vardag hindra att murar byggs mellan människor?
- Vilka personer har betytt mest för din tro?

